

at gaa de stærke Betvingere: da han først havde overvundet Modstanden, var denne hurtigt slaaet om i Forgudelse. Og — som det jo ogsaa gerne gaar — netop de Egenskaber hos ham, der oprindeligt havde vakt mest Anstød — hans myndige Væsen, hans Ringeagt for Byens nedarvede Skikke, hans strenge Tarvelighed i Levemaade og Klædedragt — højagtedes senere som Vidnesbyrd om sand apostolisk Fromhed og Nidkærhed. Vistnok havde han ogsaa selv forandret sig noget i Aarenes Løb. Efterhaanden som den genstridige Befolkning havde underkastet sig Kirkens guddommelige Formynderskab, var det milde og hjertevindende i hans Natur kommen mere og mere frem. Paa en vis Maade vedblev han vel at staa Befolkningen fjern, og navnlig holdt han sig stadig borte fra Byens livlige Selskabelighed, uden at han dog derfor paa nogen Maade fordømte den. Sin egen Dør holdt han ogsaa kun aaben for dem, der havde hans Bistand behov; men paa den anden Side tabte han aldrig nogen afsyne, der blot een Gang havde søgt ham i et Troesanliggende. Og aldrig gik nogen fra ham uden at føle sig aandelig styrket og beriget. Han var — trods sin snevert begrænsede Horisont — et højtbegavet Menneske, tankerig og veltalende, dertil noget af en virkelig Skriftklog, livfuldt optaget af Tidens mange teologiske Stridsspørgsmaal, i hvis Drøftelse han undertiden offentlig tog Del med Mund og Pen. Den lille Byes Befolkning følte sig smigret, naar